

РІДНА КЛЕВАНСЬКА ШКОЛА ЗА НОМЕРОМ ДВА

Ім'я Івана Андрійовича Шевчука у Клевані добре відоме. Ветеран педагогічної ниви, громадський активіст, автор кількох книг на патріотичну тематику, людина у всіх відношеннях не байдужа до нашого минулого і сучасності. Він погодився поділитися з «Клеванським трактатом» своїми спогадами. Безумовно, ці спогади – лише невеликі фрагменти з багатющого життєвого багажу Івана Андрійовича. Але вони написані щиро, задушевно. У свої 89 років Іван Андрійович залишається активним, бадьорим, діяльним. Чимало клеванців та і зорянців закінчували Клеванську СШ № 2, і у кожного із них залишилися у душі теплі спогади про першу вчительку чи випускний вечір. А вчителі у цьому навчальному закладі були чудові. Гадаємо, що такими вони є і зараз.

НОВИЙ РІК У СМОРЖІВСЬКОМУ ЛІСНИЦТВІ

Десь так у 1965-66 роках профспілка школи вирішила зустріти Новий рік усім колективом. Членом комітету профспілки була вчителька, чоловік якої працював лісничим Сморгівського лісництва.

І от вона, порадившись з чоловіком, запропонувала провести зустріч Нового року саме там. Буде ж романтично, на лоні красивої засніженої природи. А в школі, мовляв, і так щоденно «пропадаємо». Більшість колективу погодилась. Поздавали гроші, вибрали три помічника на допомогу ініціаторці в плані застілля, і домовилися, що

всі зустрічаємося увечері 31 грудня.

В ті часи в школі було багато учнів. Чимало паралельних класів. А тому і багато вчителів, і більшість з них були молодими. А з молодими організувати дозвілля легко.

Зустріч Нового року пройшла змістовно, цікаво, як кажуть, на одному диханні. І в кожного з нас залишила у фосфор-мізку добрий слід. У таких компаніях завжди бажаним затійником був вчитель Ростислав Тимофійович Солоневський. Добиралися додому теж весело: падав сніг, обличчя обдував легенький вітерець з морозцем, а потім розгулялася й заметіль. А ми «тріпаємо» пішки (маршруток тоді ще не існувало). Але ми були молоді, і нам все було під силу.

**Іван ШЕВЧУК,
с.мт. Клевань.
Далі буде.**

РІДНА КЛЕВАНСЬКА ШКОЛА ЗА НОМЕРОМ ДВА

Закінчення. Початок у № 7 від 13.04.2018 р.

Ім'я Івана Андрійовича Шевчука у Клевані добре відоме. Ветеран педагогічної ниви, громадський активіст, автор кількох книг на патріотичну тематику, людина у всіх відношеннях не байдужа до нашого минулого і сучасності. Він погодився поділитися з «Клеванським трактом» своїми спогадами. Безумовно, ці спогади – лише невеликі фрагменти з багатозначного життєвого багажу Івана Андрійовича. Але вони написані щиро, задушевно. У свої 89 років Іван Андрійович залишається активним, бадьорим, діяльним. Чимало клеванців та і зорянців закінчували Клеванську СШ № 2, і у кожного із них залишилися у душі теплі спогади про першу учительку чи випускний вечір. А вчителі у цьому навчальному закладі були чудові. Гадаємо, що такими вони є і зараз.

ЗБИРАННЯ КАРТОПЛІ

Оснь. Розпочалися затяжні дощі. Це та пора, коли по колгоспах починають боротися за вчасне збирання врожаю картоплі. В суботу в школу прибув представник сусіднього колгоспу «Зоря комунізму» з величезним проханням допомогти збирати врожай, а картопля вродила на співу.

Директор школи на той час був відсутній, і колгоспний начальник звернувся до мене, як до завука школи. Я, звичайно, розумів важливість цієї справи, а тому на великій 20-хвилинній перерві зібрав учителів і кажу їм, що завтра, тобто в неділю, буде поїздка «пазиками» (це такий популярний в ті часи автобус) в зорянський колгосп з метою активної допомоги у збиранні врожаю картоплі.

Назбиралося нас повен автобус вчителів і завіз нас водій на хутор Кобилеще, аж під самий ліс. Відгнені ми були тепло, бо було холодно, мирно та тихо. Чимала площа була вже заготовлена, і трактор продовжував викопувати бульби. До роботи ми приступили завзятю, до обіду вже три чверті поля опрацювали. Я звернувся до вчителів з проханням повністю завершити роботу, а потім бізнесом

сповами, мовляв, підкажіть, як нам віддячити. Я експромтом і кажу, що з нами є людина з її ланки, то ми вже якісь з роботою впоремося самі, а ви ціть додому, зваріть марту картоплі, сало масто, оприж, помідори, теплий чай – отож, нестє це все до нас.

На мій подив, вона так і зробила. За власної ініціатииви до цього меню додала ще й самогонки. Ми гарно справили обжинки, постівали народних пісень, пожартували. Щиро раділи, що ефективно допомогли, бо ж казав знаменитий біолог Павлов, що зміна характеру праці – це для організму відпочинок.

Нараду вчителів проводить директор школи Г.А.Кожем'якіна. Кінець 70-х років.

ПАЛЬМЕТНИЙ САД

В колгоспі «Зоря комунізму» на більш як 100-гектарній площі ро-

периметру саду посадити високі декоративні або лісові дерева. Вирішили висаджувати тополі.

І хто ж їх має садити? Райком партії, на чолі з першим секретарем Миколою Дондюком зовів кзав цю функцію виконати вчителям Клеванської СШ № 2. Де ж ще віднайти таких «м'ячуринців»? І не в будь-який час, а саме на перший день Пасхи! Громадськість, мовляв, мусить знати, що радянські вчителі – атеїсти, а тому братима з них приклад. Бездоганна партійна логіка!

В призначений день Дондюк сам приїхав «Волгою» до пальметного саду перевірити, чи виїхали ми на роботу. Після цього поїхав у гості до голови колгоспу Володимира Пліутинського. З нами були присутні агроном та обліковець – народ,

ШЛЯХИ-ДОРОГИ

В час літніх канікул школа частогусто організовувала туристичні поїздки для учнів-активістів, учасників художньої самодіяльності, спортсменів, відмінників навчання. Наш навчальний заклад в районі та й в області славився по всіх видах позакласної роботи, особливою спортивною.

Поїздки ми організовували по Білорусії (Хатинь), Молдавії. Але найбільш пам'ятними і цікавими були мандрівки по Закарпаттю. Транспортним засобом служила бортова машина. Ми її належним чином обладнали в дальню дорогу. Навіть суші дрова брали, щоб можна було розвести на стоянці багаття і дещо дитям підігріти з їжі. Відверто кажучи,

обідати, відпочинемо. Автобус був за нами закріплений, він чекав на краю поля, адже мав доставити усіх нас назад до школи. І от ланкою, за якою була закріплена ця площа, підходить до мене і з радістю доповідає, що це завіздки нам сьогодні в неї обжинки, і вона з змигання між ланками виходить у передовики.

Постояла, подумала і звертається до мене з теплими, цитирми

Директор школи І.М.Калюжний в колі педагогів школи. Середина 70-х років.

А вже наступного дня з новими силами усі приступили до навчальної роботи.

збили пальметний сад. Агроном запропонували для захисту дерев та плодів від штормових вітрів по

тязенні. Уже під кінець роботи, видно, заговорила совість агронома з обліковцем, вони поїхали в село, і недовозі з'явилися з трилітровим бутлем самогонки. В кожного з нас, відповідно, була робота закуска, і ми на лоні природи в силу таких обставин нелегально «відсвяткували» Паску. Виходить, райком партії на чолі з Дондюком посприяв цьому нашому «напівлегальному» святку.

сидіти годинами було важко. Так що умови перебування виглядали майже спартанськими.

Якось наприкінці навчального року думав-гадав, як то полегшити традиційну поїздку учнів по Закарпаттю. Автобус ПАЗ був лише в Клеванському лісогоспі, це підприємство очолював Іван Йосипович Рудковський. Людиною він був жорстокою. Якщо не в настрій – то працює в кабінеті на західі-вечере, і на дорогу додасть нецензурні «теплі» слова. А його дружина працювала у нас в школі учителькою. Зустрічаюся якось з нею і запитую, коли до її чоловіка краще можна поїхати в кабінет? Так би мовити, нанести візит дружби, аби не вигнав з російським матом. Вона каже, що в Рудковського через кілька днів день народження і я собі подумав, що це дуже підходяща нагода зустрітися.

Організовую групу учнів-старшокласників, залучаю до цієї групи і його доньку. Усіх прошу надягнути святкову учнівську форму і на 8 годину ранку прибути до школи. Заго-лявлю розширений бутель каліви, пишу петиційно-просбу від учнів на отримання «пазика» для туристичної поїздки. Провів з учнями інструктаж щодо привітання з директором, та як вони повинні вести себе у кабінеті. Задум уривається великим успіхом. Автобус нам виділили за спасибі, та ще й із запасом талонів на бензин. Поклали й додаткове запасне колесо. Осє так тепле слово розбиває гранітну твердь характеру людини.

Маршрут пролягав через Ярмече, Рахів, Сопотвино, Виноградово, Берегове, Мукачєво та Львів. З учнями були присутні два вчителі: я та Ростислав Солоневський.

Враження від цих чудових поїздок до сих пір живуть у моїй душі. Гадаю, вони запам'яталися й багатьом кому з учнів. У ту пору масово не їздили за кордон, і подібні поїздки залишали у пам'яті самі теплі спомини.

Іван ШЕВЧУК.

Випускники та вчителі Клеванської СШ №2 1974 року. І.А.Шевчук в першому ряду третій зліва.